

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1395/2021
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступају пуномоћници Светислав Јовановић и Немања Рубеж, адвокати из ..., против тужених Саобраћајно предузеће „Ласта“ АД Београд, Самостални синдикат СП „Ласта“ АД Београд и Независни синдикат радника СП „Ласта“ АД Београд, које заступа пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости КУ, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 2704/20 од 11.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 2704/20 од 11.12.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П1 22/20 од 30.06.2020. године, Виши суд у Београду огласио се апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо све спроведене радње и одбацио тужбу. Допунским решењем истог суда П1 22/2020 од 27.07.2020. године обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 2704/20 од 11.12.2020. године одбијене су жалбе тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Београду П1 22/20 од 30.06.2020. године и допунско решење истог суда П1 22/20 од 27.07.2020. године. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба ЗПП и повреде материјалног права. Ревизијом тужиоца указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП.

Испитујући побијано другостепено решење у смислу одредбе члана 408., у вези одредбе члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Не постоји ни повреда из члана 374. став 1. ЗПП, учињена у поступку пред другостепеним судом, на коју се указује ревизијом тужиоца. Ревизија не може да се изјави због битне повреде одредаба из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђењу првостепеног суда, тужилац је као запослени на неодређено време код туженог поднео тужбу, којом је тражио да се утврди да је ништав члан 52. став 1. Колективног уговора туженог од 18.05.2016. године. Првостепени суд је нашао да за решавање тог спора није надлежан суд опште надлежности јер предмет тужбеног захтева није спор о поједином спорном питању у поступку закључења колективног уговора, односно измене и допуне закљученог колективног уговора, нити је реч о спору у вези са применом колективног уговора који је на снази. Насупрот томе, предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости одредбе већ закљученог Колективног уговора.

Другостепени суд прихвата као правилан такав закључак првостепеног суда. Становишта је да утврђење ништавости конкретне одредбе важећег Колективног уговора не представља спор поводом колективних уговора у смислу одредбе члана 443. ЗПП. Оцена законитости одредаба КУ, односно усклађености одредаба КУ са законом, у надлежности је Уставног суда.

Врховни касациони суд прихвата као правилно изнето правно становиште нижестепених судова.

Одредбом члана 443. ЗПП прописано је да у поступку у парницама поводом колективних уговора учесници у закључивању колективних уговора остварују заштиту права када настане спор о поједином спорном питању у поступку закључивања, односно измена и допуна закљученог КУ, под условом да спор о спорном питању није решен мирним путем или путем арбитраже коју су образовали учесници КУ у складу са одредбама посебног закона. Према чињеничним наводима тужбе, одредба члана 52. став 1. КУ, чије се утврђење ништавости тражи, у супротности је са одредбама члана 111. и 112. Закона о раду којима је регулисана исплата минималне зараде. Зарада тужиоца није утврђена у складу са одредбама члана 104, 105. и 107. Закона о раду, па је у смислу одредбе члана 9. став 1. Закона о раду, поменута одредба КУ туженог и одговарајућа одредба Уговора о раду, која дефинише основну зараду тужиоца, ништава. Поменутом одредбом члана 9. став 1. Закона о раду, прописано је да ако општи акти и поједине његове одредбе утврђују неповољније услове рада од услова утврђених законом, примењују се одредбе закона, а према ставу 2. тог члана поједине одредбе уговора о раду којим су утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом и општим актом, ништаве су. Ништавост одредаба Уговора о раду утврђује се пред надлежним судом, у складу са одредбом члана 11. став 1. истог закона.

Тужбом у овом спору тражи се утврђење ништавости одредбе Колективног уговора, а не уговора о раду. Имајући у виду предмет тужбеног захтева и чињеничне наводе на којима је заснована тужба, правилан је закључак нижестепених судова да се у конкретном случају не ради о спору поводом колективних уговора у смислу одредбе чл. 443 Закона о парничном поступку. Утврђење ништавости одредбе важећег

Колективног уговора послодавца не може бити предмет одлучивања у редовном судском поступку. Према одредби члана 45. тачка 5. Закона о Уставном суду, Уставни суд утврђује да колективни уговор није у сагласности са Уставом и Законом. Следом изложеног, суд опште надлежности није надлежан за одлучивање о постављеном захтеву тужиоца.

Не може се прихватити као правилно тумачење ревидента да се захтев за утврђење ништавости одредбе КУ сматра изменом и допуном КУ, у складу са одредбом члана 443. ЗПП. Утврђење ништавости поједине одредбе КУ из разлога што није у сагласности са конкретним одредбама закона, не може представљати поступак измена и допуна закљученог КУ у смислу одредбе члана 443. ЗПП. Овим се не дира у право тужиоца да у судском поступку остварује заштиту других права по основу рада, која су тужиоцу ускраћена или ограничена услед неповољнијих услова рада, утврђених наведеним општим актом (исплата разлике зараде и слично). Наведено под претпоставком да се у току поступка утврди да су општим актом и појединим његовим одредбама утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом. Без утицаја су ревизиски наводи тужиоца да је тужиоцу исплаћивана основна зарада испод минималне по основу наведене одредбе КУ туженог. У овом спору тужба тужиоца је одбачена јер решавање спора не спада у судску надлежност. Стога се у овом спору није ни улазило у меритум одлучивања, нити су се могли ценити изнети ревизијски разлози тужиоца.

Имајући у виду изнете разлоге, Врховни касациони суд одбио је ревизију тужиоца као неосновану, применом одредаба члана 414. у вези одредбе члана 420. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић